

KELET.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

1880.

Kolozsvár, kedd január 6

Tizedik évfolyam.

OLVASÓINKHOZ.

Jubileumot ünnel, a bekövetkezett 1880-dik évben a „KELET” fenállásának tíz éves örömmünepét. Tíz év a gründolások és bukások mai korszakában szép és nagy idő, s mindenek felett biztos próbákra számítható és életrevaló vállalkozásoknak. A becsületesen végzett munka nyomán járó nyugodt önértékeléssel tekintünk vissza a lefolyt évekre: különböző új lapok tüntek fel és buktak el ezen idő alatt mellőlünk — és mi mindig helyett állottunk: új és régi politikai irányzatok váltak harezot, alakultak át, — a mi politikai irányunk és meggyőződésünk mindig a régi maradt: az 1867-diki kiegyezési alapon, melynek védelmezésével jelent meg e lap első száma, ma már az egész nemzet zöme áll. Mi nem kergetünk olvasóink mulattatására politikai delibabokat, nem igyekeztünk elérhetetlen vágyakқа lizgatni a nemzet Királyhágón inneni részét, hanem felfogtuk az életet a maga rideg egyszerűségében, a felmerülő terveket kivihetőségük szerint; nem csaptunk hamar fellobbanó s hirtelen alvó zajt, ha a hazában baj adta elő magát, hanem komoly munkával, ernyedetlen kifartással igyekeztünk hazarészünk speeialis érdekeinek megoldására birni a hománys s különösen anyagi előhaladásunk érdekében tevékenységre buzdítani a társadalmat. Nyugodtan mutathatunk egész sorára az elért eredményeknek, s reményre jogosító kezdeményeknek, a melyek kormánytól és a társadalomban nagy részt e lapok fellépése folytán nyertek életet.

A lefolyt évek sora nem hogy lankasztólag hatott volna reánk, hanem olvasóink buzdító pártfogása új erőt kölcsönzött, hogy most már ez éven kezdve lapunkat eddigi terjedelmében egészen új betűkkel esinosabban és pontosabban állíthassuk ki.

Politikai meggyőződésünket lapunk hasábjairól olvasóink már ismerik, pártoljuk a kormányt, míg a haza javára munkálkodik, de a kormánypártiságot nem keressük minden felülről jövő intézkedés vak helyeslésében s hazarészünk speeialis érdekeit bármiféle párttal és kormánnyal szemben férfisan képviseljük és védelmezzük.

Apró elique-ek szolgájaként a „KELET” sohasem szegődött, kiesinyes személyes érdekek eszközévé nem aljasult s azt ezután sem teendő.

A midőn tehát a beköszöntött 1880-ik évre olvasóink eddigi pártfogását kéri ki, önbizalommal és lelkesedéssel tekintünk jövő hivatásunk teljesítése elé és szép számú munkatársaink élén reméljük, hogy a „KELET”-ben, mint legnagyobb és legterjedtebb vidéki lapban az eddigénél is változatosabb és tartalmasabb olvasmányt nyújthatunk, s olvasóink támogatása mellett eredményekkel, becsülettel szolgálhatjuk hazánk és nemzetünk szent ügyét.

A „KELET” előfizetési ára:

Vidékre postán vagy helyben házhoz hordva:	
Égész évre	16 frt.
Fél évre	8 „
Negyedévre	4 „
Egy óra helyben	1 frt 50 kr.
Előfizetések legzélszerűbben postautalvánnyal ezután a „KELET” nyomdájába, főtér 4. sz. küldendők.	

A „KELET” szerkesztősége és kiadóhivatala.

ÚJ ÉVI BENYOMÁSOK.

(Sr.) Mikor a pártok együtt nincsenek, akkor nehéz hangulatokról ítélni; de vannak tények és körülmények, melyekből lehet erre nézve következtetést vonni. Az a körülmény, hogy a „pártonkívüli párt” létezik és a tény, hogy a még ezen „pártonkívüli párt” kívül is vannak „pártonkívüliek”, leginkább jellemzi politikai életünkben a jelenlegi stádiumot. Mert egyszerűen azt teszi, hogy az ellenzéken nincs csoportosulási erő, lejegyzésedési központ, a miből mindég lehet legalább is annyit következtetni,

A KELET TÁRCZÁJA.

Szokásaim apológiája.

Ajánlva a feleségemnek.
(Vége.)

Am ítéle meg az egész világ, melynek a Kelet — e világap — hasábjain ügyemet ezenél élebe tárom, nem könnyebb lenne a feleségemnek, a ki még csak 28 tavaszt töltött, hozzászokni az én szokásaimhoz, mint nekem, a ki már a 40-ik telet érem, leszokni régi szokásaimról?

Erős meggyőződés, hogy a legközelebb jogegyenlőség alapján álló Don Purdon és Gea asszociációjában is megtehén ennyit Gea — minden joghátrány nélkül — Don Purdonért. És én roszabb legyek Don Purdoimál? Ez égrekiáltó!

Ugyan kérdem: hol van és kicsoda az a tökéletes emberi lény, a kinek ne lennének egyenlő gyöngye szokásai — ép úgy, mint szokások gyengéi?

Itt van „példánakokéért” az én kedves öreg szomszédom: Kolozsvárnak egyik legtekintélyesebb férfja. Kedvező szójárása: „elég az hozzája példánakokéért.” Nincs az a hatalom, mely az öregét visszatartatná, hogy e szavak a legünnepelesebb pillanatban is ki ne röppenjenek ajakán. Nyilvános szónoklatait azzal kezdi, toászjait azzal fűszerezi, az előtte ezvakodókat azzal esztíja, saját indignációjának azzal ad kifejezést — elég az hozzája... példánakokéért.

Rosz nyelvek beszélők, hogy a közelebbi árvízveszély alkalmával az öreg urnak hivatalos jelentést kellett a dologról sietve tennie és jelentése — spártai rövidséggel — ennyiből állott: „Példánakokéért Kolozsvárt árvíz van.”

Azt hiszem, hogy az öreg annak idején a

hogy ha kormánypárt nem is követi a leghelyesebb politikát, de követi feltétlenül szükséges politikát; mert ha ezen kívül lenne egy nemesak jobb (a mi lehetséges), de egyszersmind gyakorlatibb, vagy legalább szintén ily gyakorlati politika: akkor okvetlenül fel kell tételeznünk az ellenzéki árnyalatokról annyi politikai belátást és elhatározást, hogy annak létesítésére egyestülne. Sőt tovább megyünk abból a körülményből, hogy a közjogi alapon álló és a kormánypárttal szemben állást foglaló elemek három külön álló és egyesülni nem tudó csoportot képeznek, lehet a legerősebb bizonyítékot

felesége kezét is ilyenformán kérhetne meg: példánakokéért — jöjjön hozzám feleségül!

Különb az öreg ur felette kedves ember, kivált jó társaságban. Hanem — közvetlen szomszédja ne légy. Mert ha beszélni kezd, minden harmadik szavánál nagyot szorit egyet a felső karodon és ezt teszi csupa szokásból, oly erővel és annyiszor, hogy ha egy-két óráig csevegtek együtt: másnap biztosan mehetsz Doctor Barthához és visum-repertumot vehetsz a kék foltokról. Az öreg ur keze olyan valósa. „manus loquax”, a minőt Róma sohasem látott.

És ugyan ki venné rosz nyevén e kedélyes szokásokat? Nem árt az öreg azokkal senkinek. Ellenkezöleg. Cs — Laezi barátunk azok mellett épült ki a soványságból. És hogy kiépült? Velem egy udvaron lakik Albert barátom. Mesterségére nézve: professor és író. Szokása: Makótl Jernzsálemig erő körmondatokban beszélni és írni.

A minap egy honosult francziánk végig olvasta Albert barátomnak egyik vezérezikkét s a végén akkorát szusszant, mintha Monostortól Szamosfalvaig kergették volna pihenés nélkül.

Tanítványai nagyon szeretik Albertet; de azt a vívezet csinálták reá, hogy nehéz utána jegyezni, mert septemberben megkezdte a mondatot, a felév végén azt mondja hogy: két pont; a második semesterben következik a mondat második felé és — júniusban a pumetum.

Ő maga tudja, ismeri jól saját szokását; de nem igyekszik leszokni róla. És igaza van. Ha szólni kezd: nincs ember, a kinek figyelmét le ne kösse.

De mit mondana hozzá az én feleségem beszédes kis szája, ha — mikor családi tanácsot tartunk — belekezdének az Albert barátom periodusaiba és nem engedném őt szóhoz jutni?!

szerezni — az ellenzéki politikának nemcsak meddőségére, de egyenesen cél nélküli ségére; mert a pártonküliekről fel lehet tételezni azt, hogy ha nem személyes ambíciók kielégítése, (ellenzéken népszerűséggel, kormánypárton állással) képezi az „egyesült ellenzék” törekvését, ha van abban valami pozitív elem: akkor csatlakoznak ehez; de azért, hogy hol Apponyi, hol Szilágyi, hol Simonyi Lajos, hol Gömöri, Szontagh Pál vezér szónoklata alatt szavazzanak; nem hajlandók feláldozni önállóságukat. A pártonküliek pártját is körülbelül ez a körülmény tartja vissza az egyesütléstől; de ezek érezték a társadalmi érintkezés és konferenciázás szükségét és így lettek „párttá”; ennek egyöntetű, programmszerű törekvése nélkül. Hogy ezek még csak új év napján sem tudnak: ki körül csoportosuljanak, ez oly benyomást kelt az emberben, mint az áldott kéve; tallózni lehet, összetartani nem; kalászkokkal birhat, sullyal nem.

Pedig ugyancsak kaesingat feljök, minden áldott alkalommal az „egyesült ellenzék”. Újév napján is megemlékezett róluk. Hivogatta őket; pedig már régóta sikertelenül hivogatja. Anynyi „postillon d’amour” járt a Calvintér és nemzeti szaloda között; annyi látogatás volt Rákóson, sőt olyan udvariasan elmentek a párton küliek között nézni az egyesült ellenzék körébe, még az ősszel, hogy az ember már azt hitte, hogy meglesz a jegyváltás. Mégis elmaradt. Ha újév napján is kifejezte az egyesült ellenzék epe-dését, épen roszul választá meg az alkalmat; mert szerelme tárgya most plane siket. De ennél még jellemzőbb ennek a pártnak a hangulatjára nézve, hogy szídi-ja önmagát, Bányhó leplezetlenül hordta le a kötelességmulasztó párttagokat; a mivel szemben bizony önként felmerül az emberben a kérdés, ha vajjon olyan biztos győzelem, olyan szent ügy, olyan „corumpált” többséggel szemben, a milyennek az ellenzék hirdeti egyfelől törekvést; másfelől a kormánypárt állapotját — csakugyan idézhet-e elő ilyen tömeges és ünnepléses alkalommal is megrovandó absztinenciát? Nem. Itt a hiba vagy az erőben, vagy a célban, vagy a kötelességérzetben van — és akármelyik alternatívát választja az egyesült ellenzék, kettőt bizonyít; egyik az, hogy ügye nem áll oly jól, mint hirdeti; másik az, hogy már csak e körülménynél fogva sem ké-

Amodább lakik Hegyaljai ur. Tiszteletreméltó tudós és családapa. Nekem jó barátom. Átalában kifogástalan ember. De azért neki is megvannak a maga szélsőségeiben járó szokásai. Így pl. ha társaságban van, vagy igen hallgatag vagy igen beszédes. Ha hallgat: egy meg tud hallgatni, hogy jelenlétét észre se lehetne venni, ha ugyan — nem mozgani miatta az egész asztal. Ugyanis Hegyaljai ur ilyenkor azzal mulatja magát, hogy lekonykól az asztalra, észrevétlenül elkezdi rezgetni a lábát villanyos esengettyűt taktusában, s mi azon vesszük észre, hogy mozgunk mindannyian hasonló taktusban.

Máskor, ha beszédes kedvében van az öreg, nem lehet miatta szóhoz jutni, és minden mondatát kiegészíti ezzel a toldalékkal: „meg nem t’om mi...”

Mondják, hogy néha a pinezérről is így számol: volt egy rostélyos, lipai turó, kenyér, egy tipeg bor — meg nem t’om mi.

Mindenki ismeri Kolozsvárnak egyik jeles tudóst, nevezetes bajokban segítő orvost, és is sok hálával tartozom neki; de csak kálvínista természetemnek tulajdonítom, hogy örökre nervossá nem tett a nagy tudomány doktor urnak az a szokása, hogy míg az ember előadja neki a maga büjt-baját — mondják: egy negyed óra alatt — addig ő — minimo calculo — százőtvenszer közbevág megszokott szójárásával: „igenigen”

Nem lesz-e ebből halálos betegség, drága orvos ur?

Igenigen.

Igy biztat ön? kérdem kétségbeesve.

Igenigen. Mit révezeteskedik az ur,

hisz nincs semmi baj!

Van Kolozsvárt egy másik tiszteletréméltó érdemes professor. Megszokott szavajárása: „ugy szólvá, Fogadást ajánlok akármiknek: ál-

peznek nagy vonzerőt a többi ellenzék elemekre nézve.

Minthogy csak a pártelet körében felmerült mozzanatok által előidézt benyomások jellemzésére kívánunk szorítkozni, nem terjeszkedünk ki az új évi üdvözlések részletes bírálatára; de azt konstatáljuk, hogy belreformok minden oldalról való sürgetését oly kedvező jelenek tekintjük, hogy annál szebb újévi ajándéka nem lehet a nemzetnek, — mint ha ez komoly törekvés jele és valóslandó ezél leend.

Az országgyűlési szabadelvűpárt hangulatát három tény jellemzi leginkább. Egyik az, hogy a fusió első melegének ideje óta oly számosan még nem jelent meg Tiszánál, mint ez alkalommal, ezt észre lehet venni az ellenzéki lapokból is; másik az, hogy a párt bizalmát határozottan hangsúlyozta Tisza előtt, aki az ellenzékre való recriminációk helyett, épen mérsékletre és a belreformok megragadására szólítá fel pártját — hogy a meddő harcok lehetőleg kerültessenek; a harmadik tény Andrásynak, a párt részéről való üdvözlése és erre az ő válasza. Mert ha olyan elítelt politikája és nagy erkölse lenne annak a többségnek, a hogy az ellenzék hirdeti; akkor sem kitar-tása a hatalmon levő Andrásy, sem ragaszkodása a hatalomról lelépő Andrásyhoz, megmagyarázható, érthető nem lenne, és viszont ez esetben nem lehetne ösztönözve, sőt rábírható sem Andrásy gróf, (kit már csak nem bántath a hatalom vágy) arra, hogy — mint kijelenti — beálljon e párt közkonatájának. Ez oly tény, mely egymagában is képes minden gyanút, minden rágalmat megczáfolni. Ez magyarázza meg azt is, hogy az újévi benyomások legkedvezőbbek voltak, — a szabadelvű pártra nézve!

Az 1880-ik év első napjától kezdve életbelépett a vasutakközti kölcsönös biztosítási szövetség. E szövetségnek tagjai az összes magyar állami vasutak, továbbá az állami biztosítást élvező vasutak, végre a tiszai s győrsopron-csénfurti vonalak, sőt az osztrák kormány bejegyzése folytán a szövetségbe a két állam területén fűtő vonalak osztrák része is beletett, a mennyiben e vonalak garantált kapnak. A kölcsönös biztosítás a tűzkárookra és a szállítási károokra terjed ki. E két czímen eddig a magyar állami és garan-

litsák oda a mi professzorunkat egy elstítésre készen álló uchatus elébe, bizonyossá tévén őt arról, hogy ha tíz perezig beszél az „ugy szólvá” mellőzésével: kap tízezer forintot, különben pedig az első ugyszólával elstül az ágyú; beszéde ennyi tóg lenni: Ugy szólvá — löj-jetek! —

A székelvöld egyik megyéjében van két urí ember, egyik alispán, a másik orsz. képviselő; egymásnak jó barátai; akármelyikkel beszél a másikról, csak tők hallasz... Hanem azért mindenik megrója a másikban, hogy — iszonyatos bűbeszédű ember. Rosz nyelvek azt mondják, hogy mindön együtt vannak, ha megragadta egyik a szót, a másik nem is figyél egyébbre, csak arra, hogy mikor eszklik vagy kóhint a szónok, hogy belekaphasson a szóba; aztán míg újabb eszklás nem következik — nincs hatalom, mely félbeszakítsa a beszédét.

Itt van tiszteletréméltó barátom — a pap élet-hivatása hirdeti az örkők és eséget... És nincs olyan politikai harez és háboru, a melyben ő nyakig ne usznék. Ez már neki passziája. Pedig valódi díesőséggel tölti be élethivatását is. Tisztán és igazán csak kedvtelés — szokása nála az egész korteskedési hajlam; mert magán érdekei nincsenek. De ha egy hajdú választásáról lenne is a szó: barátunk nem tudna közönyös maradni.

Az sem utolsó szokás, a mi „lelkes fiatal barátunknál” Elemérnél kezd kifejlődni. Ugyanis kedvtelést találja abban, ha minden alkalommal, midőn Kolozsvár emotiókba jő, rájeszt ártatlan kis feleségére, azzal, hogy beleugrik a hullámozó tenger középebe, megragadja az árboezrudat, magasra tartja egy pillanatil s aztán — kód előttem kód utánam — eltűnik. Hová lett? nézi — keresi mindenki mindefelé, míg végre csakugyan „megtalálódik” otthon a kályha mellett; fordítja a görög classicusokat vagy Schillert.

Hirdetési díjak.

Hatszor hasábozott gármond sor vagy annak tere 6 kr. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nagyobb és gyakoribb hirdetésekül külön kedvezményt is nyújt a kiadóhivatal.

Hirdetéseket fölvesznek:

Bécsben: Oppelk Alajos Stadt Stubenbastei Nr. 2. (Eckhaus der Wollzeile 36.) Haasenstet et Vogler (Wallischgasse 10.) Rud. Mosse Publicistische Bureau. Budapest: Haasenstet és Vogler hirdetés közv. irodája. Goldberger A. hirdetések felvétel irodája Budapeston Szerviztér 5. sz.

Nyilttéri cikkek gármond sora után 25 krajczár fizetendő.

eziat élvező vasutak évenként a biztosító intézeteknél mintegy 150,000 forintot fizettek s az évi kár átlagosan alig ment 25—30 ezer forintra. A szövetszet felállítása által ekként a közlekedési miniszter mintegy 100 ezer forint megtakarítást remél.

N-SZEBENI NEMZETISÉGI KÉRDÉS.

(Vége.)

Nem román, s névszerint magyar leánykakat pedig ugyszólván: „kötéllel fogdosni” ezen új tantárgy tanulása, reagjuk e ezéblől erkölcsi kényszeret gyakorolni a végett, hogy ezen ugys eléggé szegény gyermekek külön tandíjából a román tanítót vagy tanítónőt lehessen fizetni; ezt már határozottan rosraljuk. „Mann muss sich strechen nach der Decken,” ha az intézet nem kötelezett tárgyra áldozni képtelen s azt elsajátítani kívánók a költséget hordozni nem tudják, akkor az szépen elmarad, még ha a szép román nyelv volna is az.

De vegyük a dolgot a pedagogiai szempontból is vizsgálat alá!

Ország-világ tudja, hogy a gymnasiumnak első osztályából a német nyelvtanítást kitartasították azért, mert arra a meggyőződésre jutottak, hogy magyar, latin és német, tehát 3 nyelvet, egyszerre 10—16 éves fiúk nem képesek tanulni kellő eredménnyel. Hogyan lehet már most képzeln, hogy 6—14 éves leánykák magyar, német, franczia és román, tehát 4 nyelvet egyszerre sajátítsanak el?

Ez még akkor is lehetetlen, ha e nyelveken kívül egyebet nem kellene tanulni, és az ily túlhalmozásnak más eredménye nem lehet, mint az, hogy egyiket sem tanulják meg és köztük a lelkiismeretek még testileg is megrongálódnak.

Mi tehát nevelési szempontból is Schnabl úr kísérletét furesának, vagy ha jobban tesszik, teljesen helytelennek állítjuk.

Tekintve azt, hogy azon intézet népessége, melynek élén Schnabl úr áll, csaknem egészen magyar, már az 1868-iki népoktatási törvény értelmében is követelhetők, hogy abban a tannyelv kizárólag a magyar legyen; ezt nem tesszük azért, mert kívánjuk, hogy gyermekeink a német nyelvet ne csak elméletileg tanulják meg, hanem gyakorlatilag is sajátítsák el. De azt már az oktatás és haladás és jó siker érdekében is követelnünk kell, hogy az összes tantárgyak tanítása a magyar nyelvre, mint a tanulofiatalság tömördek többségének anyanyelvére legyen fektetve és ezen nyelv kiválóan és behatólag ápolassék. Ez olyanynya magától érthető, oly annyira természetes valami, hogy annak elmulasztása

Igy volt közelebből az ellenzéki lap alapításának mozgalmas napjaiban. Minden készen volt már, csak a szerkesztő hiányzott. Az emberek egy része remegett, más része örvendezett... Hah! csak egy szerkesztő akadna valahol! Megvan az is! Nem kell félni, — itt van Elemér. Másfél napig erősen tartotta magát a hír, hogy az ellenzéki lap megindul Elemér szerkesztése alatt.

Akkor aztán dementalitattott minden.

A lefolyt követválasztásnál épen így jártunk Elemérrel. Másfél napig volt Elemér követjelöltünk, (mert tetszik tudni szerkesztő urnak, hogy én is ellenzéki vagyok). Az alatt a másfélnap alatt Elemér, a családja, meg mi, a kik reaszavaztunk volna, keresztülmentünk egy első rangú követválasztás minden kigondolható emótióin, — s a végén — fuisch! Elemér hirtelen visszalépett.

Ez a szokás is van legalább olyan rosz, mint akármelyik az enyimek közül. Pedig Elemér barátom az ő jó szívével, szelid, költői kedvvelével kitűnő férj lehet. De a rosz szokások tengerében — ő sem waterproof.

Van még nekem egy nobilis barátom: a lovag. Most nem tart ugyan lovat, de régebben, mikor Milanóban „feküdt” (már t. i. hogy ott volt lógerbe), lova is volt. Hajdanában szép fiú lehetett; most is marquirozott arez és — tökéletes gentelman — kérem (tessék angolosan kiejteni: dzsentelmén).

Életének deviseje: nyugodtság és hidegvér! De azért gyakran kijön a sodrából. Igaz, hogy sok mindenfélé is „szokta” őt bosszantani. Malheurje van a billiárdon; roszszul jár a kártyája; belebeszél a játékába Stoff úr; a pinezér pörkölt hagymát tesz a rostélyosára és „megsültteti” az omlettejélt. Holott világosan meg volt mondva annak a „szamar” pinezérnek, hogy „omlettecsinálásnál a szakácsnak mindig remekényi kell”.

Schnabl úr részéről csak a mellett tanuskodik, hogy ő, daczára annak, miszerint, állítása szerint már 18 évi óta — a mint mondani szokták — „eszí Magyarország kenyerét és issza Magyarország borát” s daczára a „hatóságoktól nyert jeles bizonyítványainak,“ még mindig nem lett a miénk, hanem maradt az, a mi volt azelőtt: az egyedüludvözítő német nyelv missionáriusa!

A tan nyelv az ő vezetésére bízott s csaknem teljesen magyar népességű intézetben ugyanis kizárólag a német!

Talán helyesebben eslekednék Schnabl úr, ha a helyett, hogy a román nyelv körül fejt ki nála az utóbbi idők egészen szokatlan buzgalmat — melyet legjobb akarattunkkal sem magyarázhatunk meg másként, mint azon törekvésből, hogy földje, a szomorú hírnévre vergődött P. Horn szembeszökő román simpatióival oly elszigetelten — „mutterselig allein“ — ne álljon, helyesebben tenné, ha azon észszertu javaslatozt terjesztené előjárása elébe, hogy a tantárgyaknak csak könnyebb, részét tanítsák német nyelven, a többi pedig magyarul, s örködjön a fölött, hogy az isteni gondviselés által reá és a jó néniekre bízott magyar magzatok magyar nemzeti nevelésben részesüljenek. Mert bármily becsesnek tekintsek is a német nyelvet, annyit még sem ér, hogy kedvéért a többi összes tantárgyakat legalább 1—2 évre feladozzunk, s gyermekeinkből csupa Thinseldakot és Grethekeket növeljünk.

Ezt Schnabl úrnak saját maga ügyére! De ő tisztelendősége nem elégszik meg avval, hogy — rin. l. úr által megírt saját tapintatlanságát „ezafolataban“ nem hogy megegyeztette, hanem inkább megerősítse és implicite beismerje: ő, „landsmanja“, a vele együtt bajorországi Horn úr védelmére is vállalkozik. Meg vagyunk győződve, hogy ő ezt nem tette reá ezen nem mindennapi egyéniség gyakorol, ki őt, mint pók a legyet, egészen hálójába kerítette, s kívül őt úgy látszik, a nemzetiség érdekében mind hangosabban nyilvánuló követelésekkel szemben véd- és dacszövetségre lépett.

Hogy minő ügyes taktikája van P. Horn-nak, már abból is látható, hogy főleg neki tulajdonítják két, nálánál rangra nézve sokkal magasabban álló pap elmozdítását: kár, hogy azok egyikében városunk lelkes magyar hazafit vesztett!

Valamint, mikor ezelőtt 2 évvel többek között azért, mert egy gyámoltalan beteg apáczával nem a leggyöngédebben bánt, a „Keltben“ megtámadták, észélyesen vagy gyáván a főnökű habitusa mögé rejtőzve, ezen tisztos úrnő által védelmezett magát a „Tageblattban“ és valamint, mikor azért, mert a magyar színi-előadást a királyi pár ezüstmenyegzője 25 éves évfordulója alkalmával tiltotta, egy állangyműsümi tanárral gyűlt volt meg a baja, ezt egy hírhedt dako-román által támadtatta meg ismét a „Tageblattban“ és a „Telegrafu Romanuban“, ugy most is földjének, az előbbi éveiben s P. Horn előjövetele előtt szerzett némi népszerűséggel bíró Schnabl úrnak buvik

Ki esodálhatná, ha ilyen kiállhatatlan szakatúrákra aztán a „nyugodtság és hidegvér“ — zenei nyelven szólva — „furioso“ nyilvánul?

Lovag barátom mikor nem boszankodik — unatkozik. És ezt ki is nyilvánítja sokszor akármelyik társaságnak szemtől-szembe; sőt azt is megteszi, hogy betű a legzajosabb societásba és — szundikál. Egyébiránt minden gombaságnak elvi ellensége.

Tessék már most ezeket az ellenmondó szokásokat — megszokni!

Ki ne ismerné Kolozsvárt — Tonesi barátunkat? Kiirhatatlan szokása: alkalmas és alkalmatlan időben mindig dikeziózni. Egy nagy banquette alkalmával Tonesi nagy szabásu komoly toasztot akart mondani egy közszereketben álló férfiúért és emígy kezdte: „Uraim, van nekem egy közkedveltségi toasztom!“ Lett óriási derűtlenség. A toaszt komolyságának persze vége volt, de azért — sikerült.

Még kártya és dominozás közben is folyást bűles mondasokkal traktálja Tonesi a maga partnereit. Ezek közül egyet-egyet megörökit aztán a publikum, pl. „a telhetlenség egy tres zsák, melynek kiesett a feke és tartalma belehullt a tengerbe“.

Tavaly egy májálison így kezdte toasztját: „Mi kék az ég, mi zöld a föld — mondja a költő... én is ebből az elvből kiindulva stb.“

Az én feleségem persze mindezeket egészen ártatlan szokásoknak fogja tartani. De tessék megmondolni asszonyom, hogy ezek mind csak amolyan nyilvánosan észlelhető szokásai az illetőknek. Ezekből a logika kellelhetetlen törvényei szerint következtetni lehet, hogy otthon is megvannak a gyöngé szokások, vagy szokások gyöngé. Ez lélektani postulatum. Miskint nem lehet Tonesi

védpaizsa mögé s általa akként védelmezett magát, hogy ez kénytelen igazságtalanságot állítani! Mert nem igaz, hogy Horn úr a kathol. hitre térni szándékozott kisasszonyt a plébánushoz utasította. A megtérendő ugyanis, a zárda volt növendéke, a plébánusnál már jelentkezett, ez az átvételre már napot tűzött ki és csak tanítónői — Orsolyaszüzek — kérésére fordult Hornhoz a végett, hogy az ünnepélyesség a zárdai templomban történjék, a végett, hogy a derek apácza-tanítónők is volt növendékük ezen ünnepénél jelenhessenek. Ebbe Horn úr színeli örömmel, az apát-plébános és más tanuk jelenlétében bele is egyezett, sőt az előkészületeket meg is tette, s aztán hírtelen, ugyszólva, az utolsó perczben, megtagadta az engedélyt arra nézve, hogy a kisasszonyt a nyilvános zárdatemplomban vegyék át a római katolikus egyház kebelébe. Ezén hallatlan gyöngétlenségnek az lön a következménye, hogy a vérig sértett, megszegyenített és bolondá tett hajdon megtérési számdékával végkép fölghyván, megmaradt görög-kelti vallásának, megmaradt románnak és viszsztatéri Romániába, honnan, hogy áttérhessen, megette volt a fáradalmas és költséges utat — mit Schnabl úr pajtása P. Horn kedvéért „kóborlásnak“ keresztel.

Ez az áttérés meggyújtásának igaz rövid története, melyet a plébános ismer, s melynek részletes leírását a tek. szerkesztő úr, ha jól tudom, nem profán kezéből vette volt annak idejében.

Nem tudjuk eléggé sajnálni a szelíd lelkű Schnabl urat, látva őt excentricus „landsmanjának“ uszály-hordozójává törpülni, s kérvekerjük őt, hogy megögya mngát P. Horn ebbeli befolyásától, a reá bízott — mondhatni országos — intézet igazgatásában egyedül egyházunk és nemzetünk párosult érdekének tekintete által engedje magát vezéreltetni s kerüljön e részben minden közöséget Horn úrral, mert ez csak bajt hozand fejére s még sok kellemetlenséget fog neki okozni.

Ne támaszkodjanak ők Schnabl és Horn urék, a „Telegrafu Romanu“ és a „Tageblatt“ hircire s más magyar- és bazeallenes elemekre, melyektől hemzseg városunk, hanem vegyenek mindenekelőtt példát a ragyogó hazafiuságu, benszülött magyar papságtól!

És meglátják Schnabl és Horn urék, azonnal megszűnik minden megtámadás s mi őket méinknek fogjuk tekinteni, s mint gyermekeink növelőt szeretni!

Több szívtű.

LAPSZEMLE.

Az „Ellenőr“-ben Csernátany arról ír „Milesz?“. Biztosítom — mond — a t. ez. közönséget, hogy nem jósolom meg a világ végét, s annál kevésbé nemzettel vesztét, mához akár hányadik hétnek péntek estéjére sem, ha mindjárt az „emberiség“ és „népünk“ nem találná is teljesen a saját észjárásom szerint hálározni el teendőit a további fenmaradásra. És az igazat megvallva, mi sem tesz rám olyan furesa hatást, mint az értelmes ember, midőn beáll jövődömondónak és a balgák ijesztgetésében lel gyönyörűségét. Hanem azért még sem

barátomról példán tudva van, hogy ki nem állhatja, ha otthon pádiméntomot sürolnak, — ilyenkor sohasem ül otthon. Tessék!

Biztosíthatom a világot, hogy a többinek is mindeniknek meg van a maga bibije.

De hát nem kell azon búslúni, hanem inkább énekelni, mint Boeaccióban:

Jól tudja azt ki-ki,
Hogy hol van a bibi...
Tralalálá — tralalalá;

És ha mindezek után sem lenne hajlandó az én kis feleségem kibékülni régi szokásaimmal: ezennel ünnepélyesen, komolyan és nyilvánosan igérem (nem miként a nyolcz órai hazajövetelt), hogy mihielyt leszokik szomszédom a „peldánakokéért“-ről, Albert barátom a végtelen körmondatokról, Hegyaljai a lábrezgetésről meg nem t'om miről, Dr. Igenigen az igenről, a professor úr az ugyszólváról, a pap a kertes kedésről, Elemér a felesége ijesztgetéseiről, lovag barátom szokásos nyugodtságáról és unatkozásáról, Tonesi barátom a dikeziózásról: azonnal meg fogom jobbitani magamat én is.

Addig pedig asszonyom, magának egy szava sincs!

Nyírájpataki Victor.

A MI VILÁGUNKBÓL.

(Egy veterán színész naplójegyzetei után elbeszéli:

Mátrai B. Béla.)

(Folytatás.)

E szavakban a guny finomul leplezve, nem volt sértő a látszat szerint, de apa és leánya annál jobban észre vették a természetes, pathos nélküli egyszerű szavakban az éles fulánkot.

Ernő is meg volt lepette, így még soha sem hallotta a sárkányt beszélni.

tartózkodnak hirdetni az állam bukását, kivéve, ha ők vezethetik, mely esetben, persze (s mint a tapasztalás bebizonyította!) felségesen [megy minden — ad astra — s legalább is egy Henrik-féle tyukot találva leveses fazékjában örök időkön át, a magyar polgár. De a k hajdani közönyének olyanná lett már a közönsége, hogy a tulipános láda tetejére kuporodott hóbot emberének mesésbédével is lehet ringatni? „Oh nem!“ — És erről eléggé tanuskodik a tény, miszerint a Tisza Kálmán „bukása“ iránti „rövid lejárta“ jövődöleseiének felsüléséről senki sem lett olyan nevétségessé, mint épenségesen a „Pesti Napló“ négy év óta számtalanszeren. Miként adnám én magamat jövődömondásra az ilyen példák előtt, még ha különben hajlamom volna is a mesterségre. Nem adom és nines hajlamom. Hanom egyszerűleg csak elmondom, hogy nézetem szerint „mi lesz“.

Az „Egyetértés“ szerint „Magyarország többsége“: e két szóval jelezte Tisza Kálmán újén napján a kormánypartot. És mégis, bár pirulunk kell a „föltét“, hogy ilyen ember tilbet Magyarországon első tisztviselőszékén, mégis be kell vallanunk, hogy Tisza Kálmánnak külsőleg van joga ekként nyilatkoznia. Őt támogatja havtan főispán, husz főpap, ötvenhatvan magnás, kétszáz igazolt képviselő, tízezer hivatalnok s tizenöt ezer adóvégrehajtó. Azt mondják: a magyar ember okossá lett, higgadtá vált, büles emberre, civilizált emberre alakult át; hagyja magát vezetni, hagyja magát sanyargatni, tűri az inséget, a nagy adót, a nyomort, a rossz politikát, a szabadelvű többséget, érkeinek kijátszását, sőt még önmagának kigunyoltatását is. Igen is, így beszél a kormánypart Budapesten. Így beszél e kaczaga azt az országot, melyet hanyatt-holmok vezet a bukás örvényébe, s mely azért mégis néman tűr, és mélyen hallgat, noha pedig volna szabadsága — nyilatkoznia; volna alkotmánva, mely köteletségévé teszi bitszegő képviselőit kilöni a tisztességből s volna oka, rettenetes oka, hogy szava megdörögjön, mint istenek haragja. — De nem dörög meg, — a közvélemény alszik. — Láthatólag a tisztességnek elég, ha az „E-s“ ébren van.

A „Hon“ írja: Egyik lapársunk egy olyan enquette eredményre hívja fel a figyelmet, mely már egy év óta bevégezte működését és még sem követte gyakorlati intézkedését. Pedig egyfőlt olyan kérdés, mely halasztást nem tűr, másfél: olyan, mely nagy tárgyalást szükségessé nem tesz; hosszú vitára okot nem szolgáltat és így könnyen elvégezhető lenne. Értjük: az erdélyi birtokviszonyok rendezésének kérdését; mely helyi jellegű kérdésnek látszik ugyan, de országos fontossága; mert a birtokviszonyok rendezetlensége, nevezetesen a tagosítás teljes és tökéletes megakadása, tönkretesz a birtokos osztályt és lehetetlenné az okserűi gazdálkodást a királyhágtuntul részében; ez pedig, azt hisszük, országos esapás, egy magyar nemzeti, mint politikai és pénzügyi szempontból. B. Kémény Gábor, mihielyst miniszterre lön, megtartá ez ügyben az enquetteot — a mult évi karácsonyi szünet alatt; ennek megállapodásait képezék azon pontok, melyeket má a „Pester Lloyd“ is elfo-

E váratlan változást különben ama fölénynek tulajdonítá, melyet ő mint a város legkedveltebb színésze a társulat összes tagjain önkénytelenül gyakorol; pedig e változás oka egyébben lappangott. Révészné régóta sejtett valamit, s Ernő mai magaviselete csak igazolta, hogy az ő éles szemének megfigyelő, kémlelő, szűrő tekintetéből táplálkozó sejtelmek nem alaptalanok. Azonban hallgatott, még nem volt ideje a szólásnak. A helyett leánya fejét keblére szorítá, s kimondhatlan gyöngédséggel sugá e kérdést az engedelmes jó gyermek fölé hajolva: Ugy-e nem fájt szívem kis leánya?

— Nem anyám! Viszonzá Ella szintoly gyöngéden.

— Tudom én azt; valódi fájdalmat csak az okoz, a mi itt talál.

E szavaknál kezét leánya szívére helyezé, setéten tekintve a szótlanul álló Ernő tétovázó arczára, ki kezét e perczben helyezé az ajtó kilincsre a nélkül, hogy Ellától egy tekintettel is bucsut venne.

Révészné nagy fekete szemébe egy könnyesepp lopódzott. Nem az imént sopánkódó vén asszony pityergésének nedve volt e köny többé, hanem a gyűlölet és harag izzó lávája, mely keble mélyéről tört útát magának.

Igy látva e házártsos vén komédiánót, nem lehet abban kétkedni, hogy hajdanában az Esmeraldák és Maritanák egyegy jelenetét nagyon is „megtudhatta teremteni“ s azok a hervadt koszorúk a kis szoba falain talán meg sem érdemelnék föltétlenül gúnyos, kicsinylő mosolyt.

Ernő gyorsan távozott.

— Ni, a kis gorbomba, szólta Ella gyerekes duzzogással, meg sem csokolt.

gadásra ajánl; nevezetesen, hogy „az eljárás a nyomozási rendszerre fektetessék, hogy a rendezés, illetőleg tagosítás megindításához ne a a birtokok egyharmada, hanem a birtokterület egynegyede is elégséges legyen; még pedig úgy, hogy ebbe hivatalból beszámítsassék az áltami, községi és más „erkölcsi“ testület birtoka; harmadszor, hogy a havasok a tagosításból kihagyassanak; mert ezek csak költséget növelik és így a termő föld tagosítása elé gördítnék akadályt, pedig ebben áll a tagosítás szükségé és jogosultsága; negyedszer, hogy az erdei erdelek, melyek az erdőpusztítás fötényezői, ha betelepítve ninesenek, kisajátíthatók legyenek; ötödször, hogy a tagosítási költség birtokarány szerint vetessék ki, holott eddig a földes ur (sokszor ez is meghatározhatlan volt, mert az allodialis és jobbágy földek sok kezen mentek át) előlegezte, az allodium viselte azokat; az urbères csak (hasznavehetetlen) napszámával mülködött volna közre, ha lett volna alkalom; de a föttebbi nehézségek ezt lehetetlenné tették, valamint a nem szakképzett mérnökök csak elronták ott is, hol megkezdék; ha tehát, az erdélyi birtokosság a föttebbiek kivül még azt is kiköti, hogy csakis szakértők alkalmaztassanak, olyan természetes és szükséges dolgokat követel, hogy azokat bizony okvetetlenül és rövid idő alatt lehet törvényre emelni. Itt már nines ok a késedelemre, és a kormány, melynek kebelében, mint tudjuk, különben is minden előkészület megtörtént e tárgyban, ezt az éretti kérdést még tovább is elhalasztja, egészen indokolatlanul tart föntarthatatlan állapotokat és sért, minden tekintetben, fontos érdekeket. A sok enquette közül, az e tárgyban tartott tanácskozás, ugyszólván, kész anyagot adott át a kormányának; ne késsék annak érvényesítésével és tartisa ezt a gyakorlati követelményt szem előtt, a többi szakkérdésekben is, mert sok kérdéstünk meg van érve; legalább ezeket oldják meg, most lesz egy kis időnk rá, használnak azt föl!

SOMOSKEÖY BRASSÓBAN.

Somoskeőy multjából nem lesz talán érdektelen a „Pester Lloyd“ után egyet-mást elmondani. Mikor Somoskeőy 1877-ben Bukarestből Budapestre hozták, Brassón ment keresztül, itt kísérőjével, egy román esendő kapitánnyal, a „Hotel Nro-Elus“-ba szállt. Somoskeőy itt is, mint mindenütt, rendjelei, választékos öltözte, finom modora, pazarlása által az egész város figyelmét magára vonta. A városban azon hír terjedt el, hogy ő politikai bűnös, s ezt mindenki igaznak tartotta, mert mindig nagy államférfiakról beszélt, mint jó barátjairól, s mivel Andrassyhoz, s egy bécsi miniszterhez táviratokat küldözött, a jó Brassóiak azt gondolták, hogy valami nagy magas rangu politikai bűnös időkz falák közt. A pénzt csak ugy szórta. Zsebei tele voltak aranyokkal, melyekbe sokszor belemarkolt, minden kis díjazást fejedelmileg jutalmazott meg. Mikor a román rendőr a brassói hatóságának átadta Somoskeőy, s tőle elbueszott, ez egy marék aranyat adott neki. Somoskeőy ott maradt a vendéglőben. Egyszer a vendéglős szobájában, ennek nejét találta az asztalnál, kis gyermekével együtt. Somoskeőy a nővel beszélgetésbe ereszkedett, aztán zsebébe nyúlt, s egy marék aranyat tett

A vén korista elővette pipáját s kedvetlenül szípkált az eldugult csibuk-szárnyon, mely nem akart szelelni.

A hajdani Esmeralda pedig nagy léptekkel járt föl s alá a kis szobácskában, Szemei haragtól lobogtak.

Ezalatt lassanként bealkonyult, Ella felrakta a szegényes vacsorát, s atyjával étvágy nélkül hozzálátott a déli étel-maradékhoz, nem mervén hívalással háborgatni a meghasonlott kedélyű feleséget, illetőleg „mamát“.

Mig Ella atyjával szótlanul falatozott, Révészné, hírtelen ledobva magáról öltözetét, szótlanul lefeküdt, s a falfelé fordulva, alvást színelte.

Apa és leánya néma megütközéssel tekintének egymásra. Majd ők is lepihentek.

A szegényes szobában csend volt és nyugalom.

Kevés vártatva azonban megnyílt nesztelenül a szobácska ajtaja s azon egy természetes, izmos nő alakja surrant ki az udvarra. Ott pár perczig hallgatódzott, hogy alvó övéi nem vették észre távozását: sietve nyitá ki az utcára vezető kapu-ajtáját, s eltűnt az éj homályában.

III.

Csodás világ ez a mi világunk.

A lélektani paradoxok egy tünkelege, vagy ha jobban tetszik „utvesztője“.

Utvesztő, ez a helyesebb kifejezés.

Hány „nagytratór“ apró óriás vesztit útját ebben a tünkelegben; hány „hivatott“ kedvét, ebben a világban.

Kedv és hivatás, — e megbízhatlan házastelek, — toborzás a mi világunk számára a lelkesülő újonczokat, hogy ve-

a kis gyermek“elé játszani. Az időközben be-nyitott vendéglős kisé megjött a drága-játékszer láttára, kérte Somoskeőy, hogy vegye vissza pénzét, mire ez így felelt: — „Votaképen emlékül kellene hagynom a pár aranyat a gyermeknek. Mert vendéglős úr én még adósa vagyok...“ A vendéglős Somoskeőyre nézett, fejét rázta, mintha nem emlékezne arra, hogy ily előkelő úr valaha adósa maradt volna. — „Talan még is emlékezni fog vendéglős úr, folytatja Somoskeőy, most körülbelül hét éve, hogy egy fiatal, beteges, ruhátlan tanulót betogadtak, ki Bukurestből hazajába igyekezett. Lakást, élelmet adtak neki, s pénzzel is ellátták a további utazásra. A vendéglős most már visszaemlékezett, — de azért az aranyokat visszautasította. Somoskeőy még az nap este, elutazásának estéjén jelen volt a színházi előadás, hol általános figyelem tárgya volt, és sokan még az indóházba is elmentek, hogy láthassák, mikor elutazik a „politikai bűnös.“ A Brassóban mellé adott hivatalnokkal szerencsén fölt Budapestre, itt azonban csakhamar észrevette, hogy a hivatalnok kisvárosi ember, hogy Brassónál nagyobb várost még nem látott, s azon körülmenyt használta fel menekülésére. Somoskeőy arra kérte a hivatalnokot, hogy engedje meg, miszerint pár érték-papirt pénzre válthasson. A hivatalnok megengedte, Somoskeőy a tőzsdére hajtatott, itt a koscsiból egymaga kiszállt, bement az épületbe, s mivel ez tudvalevőleg átjáró ház, a másik végén szerencsén ellillant. A hivatalnok természetesen elvesztette állását. Somoskeőy aztán még pár napig itt maradt, a rendőrséget oránál fogva vezette, aztán pedig kimenekült külföldre kalandjait és csínyeit folytatni.

IRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

A Petőfi társaság tegnapelőtt d. u. 5 órakor Jókai Mór elnökele alatt tartotta tagválasztó ülését. Csak egy hely volt turesedésben, a Toldi Istváné, s erre a társaság nagy számmal egybegyűlt tagjai egyhangulag Irmei Ferencet választották meg. Választott a társaság külföldi tagot is: Guiseppe Cassonet, ki évek előtt Petőfi kedvéért tanult meg magyarul s ez ideig két kötetnyi költeményt fordított olasz nyelvre Petőfi műveiből. Guiseppe Cassone Syracusában lakik, s mint eredeti költő is jelentékeny. A társaság tegnapi ülése állapította meg véglegesen a jan. 6-iki közgyűlés tárgysorozatot. A felolvasások sorrendje következő: 1. Elnöki megnyitó beszéd Bjszaki Károlytól. 2. Titkári jelentés Szana Tamástól. 3. Emlékbeszéd Balogh Zoltán felett Név Lászlótól. 4. A szerelem (Költemény) Komócsy Józseftől. 5. A különöz (elbeszélés) Bencsikyné Bajza Lenkétől. 6. „Petőfi Koltón“ gróf Teleki Sándortól. 7. Részlet a „Ne bántsd a magyart“ drámai költeményből Jókai Móról. 8. Elnöki zárszó. Az ünnepélyes közgyűlés után diszebed lesz a Hungáriában. Már eddig 19-en jegyezték magokat elő. A társaság titkárnál előjegyezhetni.

Árviz.

Az eddigi hírek szerint Krems, Stein és Worms dunai városok utczái vízben usznak. Ez ugyan nem mervado reánk nézve, mert Krems és Stein utczái igen alacsonyban fekszenek, s

zettessék ama bűvös légkörbe, mely varázshatalmával nyugtázi le áldozatait, hogy rab-szolgáivá avathassa. E rab-szolgátság, jelvénye a kilátásba helyezett dicsőség utáni so-várgás kimagyarázhatlan forgalmában nyer láthatlan alakot. E semmi, e mulékony kép-zelt buborék után tűr, ront a mámorosult kedv s az utjába tornyosuló akadályokkal kétség-besest tusát vív a hivatás. Majd hosszú küz-delem után, az óhajtott cél elértének reményében, az ábrándképekből kibontakozó valóság szemlélete által eloszlik a má-mor: s a csábító démonok, a megbízhat-lan kétes értékű és jellemző házastelek, — mentoraink, vélt jó barátaink, — be-mutatják ujszüllöttüket, kiről el akarják ve-lünk hitetni, hogy joggal nevezik azt „si-ker“-nek, holott igazi neve: „csalódás.“

A ki így okoskodott, delelő pontján állott (szinpad) dicsőségének. Okoskodá-sait följegyzé naplójába. A jelenből sejt-telmek következtetni tudtak a jövőre, s mégis mámorosult aggyal elkövette a legkövetkeztelenebb hóbotokat. Nevez-hetném őt öntudatlan gonosztevőnek, mert minden könnyelmű ember, bizonyos mér-tékben az, de nem teszsem. Ne itélj, hogy meg ne ítéltesse!; a mi világunk em-berei a dicsszomj, hiuság és önzésig el-fajult becsvágy válpontján komoly beszá-míthatóság alá nem eshetnek.

A művészi individuumok fejlődési processusának, e beszámíthatlanságok nél-külözhetlen föltételei.

Ernőnek hiúságánál csak becsvágya és szorgalma volt nagyobb. E három tulajdonát kiegészítő hivatása, melyet so-kan tehetségnek is neveznek, és megko-ronázta határtalan könnyelműsége.

(Folyt. köv.)

Kremsben a katonai gyakorlótér a múlt évben is víz alatt állott. A császárváros lakossága azonban meg van rémülve, mert ha az ő soroksári gátjokba, — a Duna csatorna és a főfolyó torkolata, — megtorlódik a jég, akkor a Prateren nem fognak a bécsi junkerek kocsikázní, hanem a mentők csónakjai fogják azt keresztül-kasul szelni. A jég meglazult majdnem az egész folyam hosszában. Alólról jégesuszlásokat jelentenek. Felfülről estig a következő távirati tudósításaink érkeztek: Linzből a jég reggel elindult; a Duna egészen tiszta. Bécsből tudatják, hogy ma délen az egész folyam szélességében elindult a jég, s az egész árteret elborította. A mentőházakba 2000 embert szállásoltak el, s a hajós legénységet szolgáltatásra berendelték.

NAPI HIREK.

— A kolozsvári ügyvédi kamara részéről közbírré tétetik, hogy Veress Lajos ügyvéd Kolozsvár székhelyével, a kamara ügyvédi lajstromába felvétetett; Papolezy Gyula volt deési ügyvéd pedig, a kamara területén kívül Szatmárra történt elköltözése folytán, ugyanon nem kitérültetett. Szolga Mózes tordai ügyvéd, elhalálozása folytán, a kamara ügyvédi lajstromából kitérültetett; a halasztatlan teendők teljesítésére gondnokul Czako László tordai ügyvéd nevezetett ki.

Helybeli hírek.

— Ramazetter Jolán k. a. szabadságleje után holnap (szerdán) lép föl először a „Szerencse gyermeké”-ben, Birch-Pfeiffer Charlotte hatásos drámájában. A czimszerep ismét egyike lesz, a próba után ítélvé, Ramazetter k. a. azon alkotásainak, melyekben dús tehetségét nagy hatással érvényesítheti.

— A városi képviselő-testület közgyűlését, melyet lapunk vasárnapi számában jelezünk, nem tegnap tartotta meg, hanem holnap, szerdán január 7-én délután 3 órakor fogja megtartani az általunk már közlött tárgyszorozat szerint.

— A kolozsvári igazgatóság értesíti lapunkat, hogy a pozsonyi, komáromi, esztergomi, váci, dunaföldvári, mohácsi, szolnoki továbbá a bajai, újvidéki, aradi, gyulai, végül a mármaros-zsigeti, s.a.-ujhelyi és tokaji kir. távirdaállomásoknál árvízveszély miatt mátol kezdve éjjel-nappal szolgálat rendeltetett el.

— A városi szegényalap javára a városi Vigadóban zártkörű táncvigalom rendezését határozta el tegnap egy a Nemzeti Szalldában tartott értekezlet; az értekezlet azonnal meg is alakult bárendező bizottság s a bál napján február 24-ét tűzte ki. A rendezőség elnöke br. Bánffy György, tagjai: Bartha Miklós, Csákány István, ifj. Frits Albert, Losonczy János, Markovics Antal, Máriaffy Dávid, Péterffy Domokos, Retegyi Miklós, Sándor Jenő, Sigmund Ákos, dr. Szombathelyi József, Thoroczky Zsigmond, Wagner Frigyes és Vajna Vilmos. Csodáljuk a rendezőség hősies bátorságát, hogy bált mernek rendezni, akkor, mikor mindenféle egyet, társaság, ezig, melyek korábbi években táncvigalmakat szoktak rendezni, az idén megátráltak a viszonyok hátára előtt s még rá sem mernek gondolni bárendezésre. De azért, különösen a jóteknony cél érdekében a legfényesebb sikert öhajjtnak a retenthetetlen bátorságu hazafiaknak, a mi iránt különben, tekintve, a rendezők szép múltját a kolozsvári bálók történetében, a legkisebb kétség sem merülhet föl.

— Az árvalaház, mint hírlík, az idén is fog rendezni közvacsorát árvali javára, még pedig valószínűleg a színházban, a farsang után.

— A kolozsvári kereskedelmi és iparkamara a kerületben lakó nevezetesebb terménykereskedőkhöz és gyárosokhoz a következő felszólítást intézte: Alólirt kereskedelmi és iparkamara közelebb tartott közgyűlése a hazai termények és iparkészítmények jobb értékesítése s a vasúti forgalom élenkítése szempontjából egy szűkebb bizottságot küldött ki, a melynek feladata: javaslatot terjesztani fel mindazon terményekről s iparkészítményekről, a melyek versenyképességét, különös tekintettel a már megnyílt romániai összeköttetésre, a jelenleg érvényben álló díjtételek akadályozzák úgy az erdélyi, mint a magy. keleti és szomszédos vaspályákon. — A bizottság e célból teljes bizalommal fordul czimedhez, hogy saját üzletére, jelesen (.) nézve becses tapasztalatait s öhajátai mellobb szóval vagy írásban vele közölni sziveskedjék, valamint nagy köszönettel veszi, ha ismerősei körében az érdekelteket hasonló felvilágosítás-nyújtásra ösztönzi, mintán a kamara e bonyolult feladatot minél kiterjedtebb érdekkör kielégítésével öhajánai megoldani, ezt pedig csak úgy érheti el, ha minél több oldalról nyer felvilágosítást és adatot a vasúti díjtételek öhajított mérséklése iránt. Finály Henrik, elnök. G. a. n. Zsigmond, titkár.

— Nyilvános köszönet. Nem szorult ugyan dicsegetre ama nemes tett, melyet a vezetésre bízott városi árva leány-gyermekekkel szemben teljesíteni méltóztatott t. Szacsvai Dénesné ö nagysága. Ugyanis megemlekezni kegyeskedett az új-év kezdetével az árkváról is, és új-évi ajándokul egy-egy darab nőt-keszenőt juttatott kezemhez a végett, hogy én azokat az

intézetben lévő árva-leánykáknak adjam át. Teljesítem is. De nem irható le azon érzés, mely engemet is illetett ama perezenben, melyben e megbízatásomban eljárám. Öröm volt látnom a szelid mosolyt, — mely az öröm mosolya vala — derült arcaikról, s azon örmökönyeket lepe-regni, mereven rámentekintő kis szemekből annak hallatára, hogy nekik ajándék küldetett. Igen, mert e szót „ajándék”, csak nevéről ismerték eddig! Fogadjá ugyanazért Nagyság a gyermeki keblek legmelegebb érzéséből fakadó halálköszönetét; valamint részemről is az övékkel párosult jó kíváncsi nyilváníatását, különösen azon boldogított perezt élvezet szerzéseért, melyben megbízatásom teljesítésével részesülni elég szerencsés lehettem. Nyújtsa az árkvák Istene hosszúra becses életét! Nagy Kálmán.

— Lókorház az iskolában. Else binné az ember, ha szemével nem látta volna. Kolozsvár egyetemmel, 3 gymnasiummal, gazdasági intézetet, tanító-képezdékekkel és megszámlálhatatlan más tanintézetekkel dicsekedő cultur városának egyetlen községi iskolájában, a lovak számára kórház állítatot fel és ugyanakkor és ugyanott városi polgárok gyermekei tanulni járnak. Tör. ténst ugyanis, hogy a hírhedt Mátyás fogadói iskolában tanterem mellett lovak számára istállónak is jutott hely. Kolozsvár érdemes tanácsa pedig a városi vagyon minden részét kellőképen felakaráván használni, az iskola udvarán lévő rondastállók renováltatta s tizemnégy beteg lovat és tizenkét egészséges huszárt elhelyezvén benne, berendezte a lókorházat. E dícsőséges ténykedése ellen az érdemes tanácsnak többször merült fel éles panasz, de annak módja szerint, eltagadták, elűtötték-vétették a dolgot. Így történik aztán, hogy az abc mellett a város növendékei czafrangos huszár káromkodásokat tanulnak s jó szerencse, ha az elszabadult lovak nem tapossák el őket ékes tanubizonyosságul a Kolozsvár városa által felállított legelső községi iskola korszerű berendezésének. Valóban el se hinné az ember, ha szemével nem látta volna. Kegyből a megengesztelődött időnek és tisztaság szerető rendőrségünknek szépen gránit járdáink mellett minden félle a sárban lubiczkolunk s így módjában áll akár kinek, ki az utcára lép megázott cipőin keresztül legjobb esetben egy 6 hetis katarusra tenni szert. Vajjon a járda-soprékok kiknek a számára tartja a város, ha még arról sem tudnak gondoskodni, hogy ilyen időben a megolvadt havat a járdákról letakarítsák?

Hazai hírek.

— A s.-szt.-györgyi koresolyázó egyet egy új vendége jelentkezett a minap a Nemere szerint a jégpályán. Az új sportsman szépen bevárta, mikor az előkelő világ odahagyta a jéget s úgy tíz óra tájban jelentkezett. A pályáról lakásán a házörző ebek zokon vették az éjjeli látogatót s kellemetlen vonítással költöttek fel az őrt, ki aztán bottal kergette el a hivatalos vendéget — egy hatalmas farkast. A pályáról hivatali büzgősága méltánylást érdemel, mintán az ordas még a tagsági díjt sem fizette be.

— Táncvigalmak a vidéken. A „Bolyai emlékkö”-alap” javára M-Vásárhelyt január 10-én zártkörű táncvigalom rendez az ev. ref. főtanodai ifjuság dr. Knöfler V. elnöksége mellett. N.-Szebenben pedig szintén január 10-én szegény joghallgatók javára rendez egy bizottság táncvigalmat a Római császár színházban.

— Gyilkosság szerelemföltéséből. Egy boszniai okkupáló széklény hadfi: Potson János otthon hagyta kedvesét — s míg a bosnyák földön „gyöngye vállalt feltörte a czakumpakk”, az alatt a rózsája máshoz pártolt s plane nem egynek, hanem két testvérnek fogadta el szerelmi vallomásait. A két testvér: Ráduly Lajos és György kálnokiak voltak, Potson János pedig zaláni; az imádott Zoltánban lakik. Történt a napokban, hogy a Boszniából hazakerült katonaviselt legény meglátogatta régi szeretőjét s szemére lobbantotta a leány csalátságát, ki aztán töredelmesen bevallott mindent s hűnek ígérkezett hozzá a sirig. A szerető pár boldogságát azonban megzavarta az említett testvérek féltékenysége s a napokban este meglegéste a legényt s mikor kedvesétől eltávozott, — a falu végén rárontottak s karóval verték agyon a szerencsétlent, ki roppant kínok között meghalt. A gyilkosokat beakisérték a járásbírószághoz.

— Ismét egy véres brutálisról értesítik a Nemerét. Karácsony Mihály és György zalánataki lakosok kimentek az erdőre — expedálni, vulgo: falolni. Az erdőösöz azonban tetten érte a tolvajokat, s zálogot vett tőlük. A jó madarak adtak is zálogot, csakhamar megbánant engedékenységüket s visszafordulván, agyba-főbe verték a csüszte, kit másnap félholtan vittek haza lakására. Valószínűleg azóta behalt.

— A magyar népszínmű, ugy látszik, valóban be fogja mutatni magát az osztrák fővárosban. Az illető bécsi színház igazgatójának kolozsvári megbízottja és Mátrai Béla tegnapielőtt Bécsbe utaztak, hogy végleg megkössek az egyezményt az illető színházzal. Ha ez létrejön, röktön visszatérnek Kolozsvárra és megkötik a szerződéseket az illető színészekkel, kik közül már többen — Békessy Irma, Boér Hermin, a Krasznai-pár, Szombathelyi, Kassai, Várdi Mik-

lós, Szentgyörgyi, — előlegesen is úgy nyilatkoztak, hogy acceptabilis feltételek alatt készek részt venni az expedícióban; a társaság népszínmű-prímadomnájának Baloghné asszony, színházunk kitűnő népszínműténkesőjét akarják megnyerni a vállalkozók. A stagione 20—30 előadásra terjedne és három-négy népszínmű kerülne előadásra, u. m. a Falu rossza, Sárka esikő, Piros pügellaris.

Vegyes hírek.

— A biblia-kérdés végre-valahára lettint az európai kérdések asztaláról. A feltételek, melyeket a porta tett s melyeket Layard elfogadott, a következők: A porta kiadja Köller könyveit; Ahmed Tefvik nem fejeztetik le, mint előbb elhatározottat, hanem szabadon bocsáttatik, de mégis, mivel a felingertült nép agyonlithetné, oly helyzetbe lesz téve, a hol élete biztosítva van. Ez más szóval annyit jelent, hogy Ahmed Tefvik élethossziglani fogságot kapott.

CSARNOK.

PÁRISI KRONIKA.

Zola Emile Médan-ban.

Most midőn Bécs és Páris falai tele vannak falragaszokkal, melyek „Voltaér-ban a „Nana” közlésének megkezdését hirdetik s a lapok mind sorra emlegetik Zola nevét, nagy érdeklél birtat olvasóinkra nézve, ismerni a híressé vált író életmódját. Erre nézve nem gondolunk jobbat tehetni, minthogy idézzük, a „Gaulois”-ból átvett következő cikket.

Medan egy piezi kis falu, legfőkébb kétszáz lakossal, a Szajna balpartján, Poissy és Priel között.

Ha az ember úgy veszi, van alsó és felső Medan, azaz a falucska néhány földész kunyhója körül egyik rész gyönyörű fekvést, itt-ott magas dűfőkkel koszorúzott lankás-hegyoldalón a Priel fel vezető út hosszában csoportosul, míg a többi apró-házak úgy állnak alatt, mintha alácsuszta volna a lejtőn, egész a keleti vasút töltéséig, mely e helyen a Szajnával párhuzamosan vonul el, a folyótól mintegy negyven lépésnyire.

A gazdagon megáldott Szajna- és Aise-kertlet és kis zuga szerföltött festői. Csupa dús fülv rétek vigan legelésző teheneikkel, rajtuk sütté függönyként égig emelkedő magas fenyő, és jegenye-erdők, alma-fa-telepek, s dió, cser, ezüstlevelű nyárfák szürke csoportjait változtatják egymást, merre a szem ellát. Maga az út is, kis-sé mélyen fekvő, lankásan emelkedő, gyeppel benőtt s hosszan elnyúló zöld-bárony pamlaghoz hasonló két széle közt száll és emelkedik, hegy és lejtő váltja fel egymást minden perezenben, s árnyas, pórtalan, tiszta, mint egy angol-park jól gondozott sétányai.

Ehez járul az egész táj körül honoló mély esend, melyet csak egy-egy átrobogó vonat, vagy a folyón lassan felfelé uszó öt-hat terhelte hajót maga után czipelő vontató csavargózós fűtőlése szakít meg időnként.

Az ember száz mértföldnyi távolban gondolhatná magát Párisból.

Igazi falusi hely! Nem látni mást, mint csupa földmivest. Az egész községben egyetlen uras külsejt ház létezik, a Par párisi kárpitos villája, s asztán a medani-kastély jelenleg D. . . úr eszegényedet birtokos tulajdonosa. Ez Medan.

Most az a kérdés, hogyan fedezte fel Zola Emil Medan?

A véletlen vezérelte! Kissé az 1878-ik kiállítás is részes volt benne. — 1879-ik év ösze óta, hazatérvén Marseille közelében fekvő Etraque-ból, több havi ott időzés után, Zola ur, kinek néhány év óta szokása nyárára egy kis lakást bérelni ki, majd amott, de mindig a tengerparton, hogy ott töltsön néhány hónapot nejével, anyjával, azon gondolkodott, hogy ez utal, ilyesmí után, „Páris környékén fog körül nézni, honnan a közeli kiállítás miatt, nem akart nagyon eltávozni.

Ismerősei ajánlották neki Priel. Egy szép fényes februári délután kirándult Prielbe. De a táj egyhangu lapossága, a nagy falu tekintélyes kinézése, itt-ott igénydús külsejt óriás villákkal, a földön kunyhók között, visszariasztottak. — „Hát ez falu? Akkor miért nem [mindjárt inkább Balignes-ba menni.” És Zola este felé, nem mervén itt semmire, megfogad egy szeke-re, hogy elvitesse magát Poissy-ba, s csak ott üljön fel a vonatra.

Útközben legelőbb is talál egy csinos kis falut, mely némileg enyhíti, sikertelen keresés okozta rosz kedvét Tovább haladva, az út egészen festőivé válik. Tíz percz múltával újabb kis falu. Az első ház, melyet megpillant, kis keskeny épület zöl lombfészekbe egészen beékelve, s a falucska körül, gyönyörű árnyas fa-sor által választva el, mely egész a Szajnaig terjed, kedik, melynek végénél csinos hid vezet a vasútszhoz. Az első házának megpillantása, mondóm, azon érzést költötte fel Zolában, mit a szerelemben Stendhal, „villám-csapás”-nak nevez. Csakhogy a kapu mellett egy írat függött rajta e szavak: „Eladó.” Zola épen semmi kedvet sem érzett földbirtokossá lenni, hanem

azért bement megtekinteni a házikót, remélve, hogy sikertelend bérleti szerződést kötnie, de ott benn határozott akarathá ütközött, és ekkor néhány napi belső küzdelem következett”, mely a jegyzőnél ért véget.

(Folyt. köv.)

KÖZGAZDASÁG.

Tanács tisztviselő társainkhoz.

Az életbiztosítási eszme üdvös volta annyira ismeretes már minden művelt családapa előtt, hogy annak lényegét itt fejtegetni feleslegesnek tartjuk. — Csak is a kivétel módjára öhajjunk egy kis utmutatást adni, mely annál fontosabb, mert a fővárostól távol székelő tisztviselő, a különféle biztosító társaságok megbízhatóságára nézve kellő tájékozással nem bír. — Már pedig födolog az, hogy ha egy családapa eltökélt magát szeretett családjá érdekében életbiztosítást kötni, és nehezen nélkülözött filléreit e célra megtakarítani, ezt oly társaság pénz-tárába fizesse, melynél feltétlen biztonságot talál; mely penzeit itt kezeli, és melynek évi mérlegeiből meggyőződést szerezhet magának, hogy a családja részére fenntartott betételek csorbítlanul őriztetnek. Külföldi társaságok ügynekei barangolják be az országot. Biztatják, buzdítják az embert a biztosításra. Az ily magyarázatok, felvilágosítások hasznát nem lehet tagadásba venni, mert az életbiztosítás szép eszméjének terjesztésére is vezetnek. De gondolja meg mindenki jól, mielőtt kötelezettséget vállal magára, mily társasággal szemben teszi azt. Fogadjá szívesen a felvilágosítást, de biztosítson ott, hol teljes biztosítékok talál. — A bizonyos jót a bizonytalannal felcserélni veszedelmes kísérlet marad mindig. — Volt alkalmunk egy tisztviselő társunkkal beszélni, ki az angol „Güesheim”-nél kötött biztosítást, és ki nagyon megrémült a hosszabb idő óta ezen társaság ellen az összes európai sajtóban felmerült jogosult — mert meg nem ezáolt — panaszok által. — Övakodjék tehát mindenki, nehogy hasonló helyzetbe jusson; mert azon kedves és megnyugtató öndudat, melyet mint családapa nagy áldozatok árán vásárolt meg magának, a megkötött biztosítás által könnyen megmételyleztethetik. — Egy másik barátunk már régebben van egy nagy trieszti társaságnál, még pedig nevezetes összegre, biztosítva. — Az évi mérlegetek folytonos figyelemmel kíséri és habár nevezetes összegek vannak a mérlegben kimutatva, mégis aggódva nézi abban azon az összes biztosítottak vagyonának majdnem fele részét képező több millió forintot tevő tételt, mely olaszországi földbirtok és ingatlanokból áll. — Az életbiztosítás matematikai alapokon nyugszik, a kamatozás itt nagy szerepet játszik, és ha ez nem rendes arányban folyik, könnyen beállhatnak pótolhatatlan hiányok. Már pedig az igen gyakran bekövetkező és az jelenleg is fennálló rosz gazdasági viszonyok mellett kétséget nem szenved, hogy azon helytelenül befektetett óriási tőkék vagy semmi, vagy pedig csak igen csekély kamatozást hoznak. — Hát ha még arra gondolunk, hogy ezen tőkéket majd egyszer folyórá is kelend tenni! Vajdon mily vesztesség mellett lesz lehetséges azokat értékesíteni? Ki tudja azt megmondani? Mindezen példákat csak azért hozzuk fel, hogy beigazoljuk, mily szükséges az elővigyázat annak elhatározásánál, hogy melyik társaságnál biztosítsunk.

Ne rémkép legyen ezen intés, mert a biztosítástól visszariadni senkinek sem szabad. — Ösztönözni kívánjuk mi erre tisztviselő társainkat, és hogy némileg tájékozva legyenek a ffeztendő díjakra nézve, elmondhatjuk, hogy e sorok írója, ki 37 éves korában kötött a legjobb hiteli és feltétlen bizalmat érdemlő hazafias szellemű első magyar általános biztosító társaságnál, kinek vagyona tudvalevőleg és az ország szemelattára a legszilárdabb értékekben van elhelyezve — 1000 frtól szóló biztosítást halálesetre, negyedévenként 7 frt 78 krt fizet be.

Egy tisztviselő.

Heti vásár.

— Kolozsvárt 1880 január 0-án —

Gabona piac.

Egy hektoliter jobb minőségű tisztabúza ára 9 frt 100 kltó vagy m.-m. 11 frt 80 kr. közepes 9ra 8 frt v. m.-m. 10 frt 40 kr. jobb minőségű rozs ára 5 frt 30 kr. v. m.-m. 7 frt 70 kr. közepes rozs ára 4 frt 60 kr. v. m.-m. ára 6 frt 85 kr, kukoriceza ára 4 frt 20akr. v. 100 m.-m. ára 5 frt 80 kr. zab ára 2 frt 80 kr. v. 100 m.-m. 6 frt 80 kr. Az utak roszszak forgalom csekély.

Lisztek:

méter mássa szerint

00-ás ára 24 frt. 0-ás ára 23 frt. 1-es ára 22 frt. 2-ös ára 20 frt. 2 és feles ára 19 frt. 3-as ára 17 frt 50 kr. 4-es ára 16 frt. 5-ös ára 13 frt. Máléliszt ára 8 frt.

Kásák

kilo szerint

Rizs ára 32 kr. Gyöngykása ára 30 kr. Köleskása ára 24 kr. Buzadara ára 23 kr.

Husfélék

kilo szerint

Marhahus ára 44 kr. Disznóhús ára 40 kr. Kolbász ára 60 kr. Zsír 64 kr. Frissháj 55 kr.

Tejneműek

Egy kilo Groi sajt 80 kr. Turó (szebeni) 70 kr. Szűrtvaj 1 frt. Turó (közönséges) 40 kr. Egy liter bivaltej 20 kr. Tehéntej 10 kr. Tejfel 60 kr.

Majorság piac

Egy bízott pulyka 2 frt 2 frt 30 kr. Liba 1 frt 1 frt 30 kr. Kappan 60 kr 75 kr. Tyuk 45 kr. Csirke 20 25 ka, Tojás 4 drb. 10 kr. Egy nyul 1 frt 20 kr. 1 frt 40 kr. Malacz 2 frt 2 frt 50 kr. 10 liter alma 50 60 kr. 10 liter pityóka 38 kr. 10 liter díjo 80 kr

Vegyesek:

kilo szerint

Czukor 60 kr. Kávé 1 frt 90 kr. Makaroni 56 kr, köménymag 45 kr. szappan 44 kr, fagygyugyertgya 64 kr, milligyertgya 1 frt 12 kr. lámpaolaj 56 kr. petroleum bitt, 20 kr. kulf. 24 kr. bors 90 kr. só 9 kr. 1 liter lenese 20 kr. borsó 12 kr. paszuly 8 kr. Egy kettős fogatu nyárfa 3 frt. Egy m. hasogott bukka 90 kr. 1 hektoliter széna [1 frt. egy kettős fogatu szeker széna 10—12 frt. Egy kettős fogatu szeker szalma 6—8 frt. Ez árak a múlt vásári árakhoz viszonyítva nagyok.

Idегenek Kolozsvárt

Biasini szálloda:

— jan. 4-én. —

Fischer Salamon kereskedő Gyéresről. Retegyi Béla birtokos Palatkáról. Mászlófy Dávid ügyvédjelölt Kézdí-Vásárhelyről. Somogyi Árpád birtokos Sz.-Somlyórol. Felzer László gyógyszerész Aradról. Kertész Miksa tanár Rozsnyórol. Osztian Kata Sz.-Ujvárról. Binder Mari K.-Fehérvárról. Mezei János kereskedő Mócsról. Bodó Sándor N.-Szebenből. Tome Károly Beszterczéről.

— jan. 5-én. —

Simon József kereskedő M.-Vásárhelyről.

Horzu László Deésről. Rohonezi Sigmund gyógyszerész Mócsról. Ifj. Szappanyos Miklós Sz. Vjvárról. Berzenzei J. birtokos M.-Láposról. Veres F. kereskedő N.-Enyedről. Szabó B. Sz.-Ujvárról. Surányi Miklós kereskedő Rettegről. Boldizsár Nina Drágából. Esztégár Kajtán Sz.-Ujvárról. Péterfi Elek gyógyszerész Nagy Váradról. Nemes Ödön kereskedő Tordáról.

Nemzeti szálloda:

Vineze Miklós Sz.-Ujvárról. Schwarcz Adolf kereskedő N.-Váradról. Adler honvédőrnagy és neje N.-Enyedről. Gróf Bethlen Károly Deésről. Klein B. kereskedő Budapestről.

Törököfő szálloda:

Fröhlich Gergely, Benke Borbára pinezérő M.-Vásárhelyről, Szigeti Zsigmond mérnök N.-Somkutról.

NEMZETI SZINHÁZ.

BÉRLET	89-ik szám
Kolozsvárti, kedden, 1880, jan. 6-án	
először:	
V I Z K E R E S Z T	
vagy	
A MIT AKARTOK.	
Vigjáték 5 felv. Irtá Schakspere. Ford. Lévay József	
Rendező Szentgyörgyi.	
Kedzete 7 órakor, vége 10-órdélkül.	

A budapesti árutözsde hivatalos

árjegyzetel.

1880 év Január hó 5-rol.

	Minőségi súly Hectolitorenként	Ára 100 kltg.-nak.
Buza:	kltg.	frt. kr. frt. kr.
Bánsági	72-8 —74-6	— — — — —
„	76-4 —78-3	13 45.—14 —.
Tiszavidéki	72-8 —74-6	— — — — —
„	76-4 —78-3	13 60.—14 20.
Pestvidéki	72-8 —74-6	— — — — —
„	76-4 —78-5	13 45.—13 95.
Fehérmegyei	72-8 —74-6	— — — — —
„	76-4 —78-3	13 60.—14 20.
Bácskai	72-8 —74-6	— — — — —
„	76-4 —78-5	— — — — —
R o z s:		
Magyar	70 —72	9 60. 9 80.
Á r p a:		
Takarmány	60 —62	7 50. 7 75.
Malata	62 —63-7	8 15. 10 75.
Z a b:		
Magyar	36-4 —40-1	7 40. 7 65.
T e n g e r i:		
Bánsági	— — —	7 60. 7 65.
Másnemű	— — —	7 55. 7 60.
R e p e z e:		
Káposzta	— — —	— — — — —
Bánsági	— — —	— — — — —
K ö l e s:		
Magyar	— — —	8 10. 8 40.
S z o k v á n y:		
Buza tavaszra szállítandó	74-7.	14 70.—14 75.
Buza Szept.—Ok-tób. szállítandó	— — —	— — — — —
Rosz tavaszraszál. 69-2	— — —	— — — — —
TengeriMáj.—Jun. szállítandó	— — —	8 80.— 8 85.
Repeze káposzta Augst.—Sdpt. szállítandó	— — —	— — — — —
Repeze bánsági Jul.—Aug. szál.	— — —	— — — — —
Szesz (nyers) 100 ltr. százelekként	— — —	35 76. 36 75.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

BÉKÉSY KÁROLY.

